

Angelica & Ares

Hej alla collievänner.

Jag heter Angelica Lunding, är (snart) 25 år gammal och bor i Borås med mina fyra hundar. Hundbeståndet ifråga består av tre långhårscollies) och en katt bland hermelinerna i form av en Schäfer. Jag ska nu berätta lite om mig och en av mina hundar, min ögonsten och allra bästa vän, Ares.

Första collien

Historien om Ares började egentligen redan för 12 år sedan då jag fick hem min första collie och hund, Eros. Redan som åttaåring föll jag för rasen då jag var på semester hos en collieuppfödare.

Fast när det väl efter mycket tjat blev dags att få skaffa min första egna hund så hade jag ändrat mig och ville ha en bordercollie. Men då jag var så ung och (lyckligtvis) hade en mamma som insåg vikten av att inte ta sig vatten över huvudet i val av första hund så blev det en collie istället. Det har jag ALDRIG ångrat.

Jag och lille Eros började ganska snabbt på brukshundsklubben, fick även hjälp av släktingar som sysslat med hund i många år. Eros visade sig tidigt vara en rolig hund att jobba med, framförallt var han en mycket duktig spårhund.

Tyvärr så blev det under flera år nästan ingen tävlingsmässig träning alls då en familjemedlem blev mycket svårt sjuk. När suget efter att börja träna ordentligt kom tillbaka så hade Eros hunnit bli sex år gammal och jag bestämde mig för att istället skaffa en hund till. Hunden ifråga blev Erossonen Ares.

Så kom Ares...

Det var på håret att det blev en hane åt mig för det ploppade ut tikvalp efter tikvalp och uppfödarna gjorde sig beredda på att ringa mig och meddela det tråkiga beskedet när det så antligen kom ut en liten trf hanvalp.

Så här i efterhand är jag glad för att alla hans sex syskon är tikar för hemska tanke att jag annars kanske hade råkat välja en annan valp än Ares.

Jag började tidigt träna med Ares med tanke på att kanske tävla lite om det gick bra. Jag hade den stora turen att tidigt få

mycket hjälp av duktiga hundförare som lärde mig vikten av goda grunder.

Över huvud taget så är det en stor fördel att vara med i en bra och aktiv klubb. Elfsborgs Bhk som är min hemmaklubb är fantastisk. Trots att det är en liten klubb kryllar det av tävlingsekipage i både bruket och lydnaden, bland annat med flertalet SM-ekipage. Dessu-

“Det är glädjen i att samarbeta och ha kul ihop med mina hundar som räknas”

tom är det en något udda klubb då vi faktiskt har fler aktiva collies än Schäfrar och mallar, då är det i och för sig så att jag ensam fyller kvoten rätt bra med mina tre collies samt Ares son Devil som en träningskompis till mig nyligen fått hem. Fast det finns ytterligare några både KH och LH.

Dags att börja tävla

När Ares var 17 månader gammal startade vi vår första tävling, en lydnadsklass I. Grön, nervös, och tja, DUM som jag var vid denna tid värmdes jag upp inte mindre än 40 minuter före start!!! Då hade jag dessutom tränat ett par timmar på morgonen. När jag anträdde planen var jag så nervös att jag befann mig på en annan planet. Sa fel kom-

mandon, gick åt fel håll etc. Tack vare min fantastiska hund så lyckades vi ändå skrapa ihop 148 poäng trots nollat läggande (trodde det var ställande först och kommenderade stå istället för ligg). Jag var så besviken så jag kan inte med ord beskriva det på att vi inte fick ett 1:a pris. Så här i efterhand måste jag säga att jag tycker det var otroligt starkt av

hunden att se till att vi fick något över huvudtaget med tanke på mitt katastrofala upplägg. Men, men, trägen vinner. Jag fortsatte träna och det började gå bättre och vi fick vårt efterlängtrade 1:a pris.

På hösten samma år startade jag även apellen med honom, hade nu fått lite bättre styr på mig själv och tränat något effektivare. Men jag gick ut alldeles för tidigt och hade en hund som var het som en chilifrukt. Han stegade i fotgåendet, tjuvstartade i apporteringen och hoppet så det blev ett par nollor.

Jag kan väl erkänna att jag kanske inte var på mitt allra vänaste humör när vi gick av planen. Hamnade ändå bara två poäng (tror jag) under uppflyttningsgränsen. Men efter denna tävling så insåg jag att om jag ville komma någon vart så var det ett måste att få lite ordning på både mig själv och mina träningsrutiner samt vara mycket noga med grunderna.

Blev sen uppflyttad ett par veckor senare och efter detta kom jag på allvar igång med hunderiet. Både jag som förare och Ares som hund gjorde stora framsteg under hösten/vintern. Men tyvärr så fick han den fästingburna

sjukdomen erlichia året därpå och under lång tid så låg träningen nästan nere, dels på grund av hans hälsa och dels på grund av att jag helt tappade motivationen och var mycket orolig för hur det skulle bli med honom. Men jag hade tur för han är en av de hundar som efter att ha tillfrisknat inte haft några symptom efteråt så trots att vi förlorade nästan ett år kom vi igång igen.

Flocken växer

Sommaren 06 skaffade jag dessutom collie nummer 3, en urhärlig liten trf tik från Värmland.

Freja som hon kallas är en hund med enorm kapacitet och är min påläggskalv i lydnaden.

Hösten samma år skickades jag också

till Instruktörsutbildning, parallellt med denna gick jag med en riktigt duktig "problemhundsinstruktör" som hjälpare.

Har haft en hel del kurser de senaste åren och tycker det är fantastiskt kul samtidigt som det utvecklar det egna "hundtänket" väldigt mycket.

Ares används förövrigt tämligen ofta både av mig och av andra som "trygghetsträningshund" för ekipage som har problem med andra hundar.

Åter till Ares

Efter ett par missar så klarade vi av II:an med tre 1:a pris och ett LP, insåg hur bra min hund faktiskt var och började fundera över att satsa ordentligt på lydnaden som tidigare vart något jag gjort mest för skojs skull när först hunden och sen jag vart skadad.

Och så var det dags för III:an. Ett tag trodde jag faktiskt att det gått troll i det hela för tre tävlingar på raken lyckades jag nolla ett moment och skaffa en 5:a i ett annat men i olika moment varenda gång.

Skämtade ett tag och sade att jag ju haft 10 i vartenda moment utom metallen men tyvärr inte samtidigt. Så inför vår fjärde start var jag väl inte sådär jättepositiv och när jag dessutom inte hann värma upp Ares alls då ekipaget före bröt redan vid rutan så var ju loppet nästan redan kört. Men vi gick in för att ha lite kul i alla fall och skam den som ger sig för denna gång så klarade vi oss trots ett par små missar så landade vi en hyfsad bit ovanför 1:a-prisgränsen och min älskade collieboll blev ett "elitludd"

Jag har dock inte särskilt bråttom att komma till elitstart, än så länge har han många år på sig och är det något jag lärt mig under resans gång med honom så är det vikten av att ha bra grunder att bygga vidare på.

Personligen tror jag inte det spelar så stor roll vilken "filosofi" man har eller vilken träningsteori man anser sig tillhöra utan det som är viktigt är att vara ödmjuk och öppen inför nya idéer och tankesätt, att inte slaviskt låsa sig vid en enda träningsfilosofi samt att oavsett hur man tränar vara ytterst noggrann med grunderna och anpassa träningen efter den individuella hunden.

De senaste tre åren har jag hela tiden haft flera hundar i träning samtidigt som jag haft en hel del kurser, hjälpt till att arrangera tävlingar och så vidare så jag har börjat att "tänka mer och mer hund". Jag har haft stor tur när det gäller att ha tillgång till värdefull hjälp, inte nog med fantastiskt duktiga träningskompisar jag har även haft förmånen att gå kurser/läger för flera av landets främsta hundförare. Detta har såklart gett en hel del värdefull information och hjälpt mig att hitta en bra "träningsfilosofi".

Glädjen med samarbete

Jag är av naturen väldigt lat när det gäller träning och tränar inte momentträning mer än några korta pass per vecka.

När jag tränar är jag noga med att ge hunden en så helhetsmässig bild av momenten som möjligt men tränar nästan enbart delar och testar bara av de hela momenten någon enstaka gång då och

då. I inläringen är jag dessutom väldigt petig med att träna in rätt teknik först och lägga på farten/intensitet i momenten sen.

Först när hunden har tekniken höjer jag intensiteten. Men då jag nästan bokstavligen talat bor (anses tillhöra inventarierna) på min klubb och oftast är där många timmar per dag så kan jag ju inte bara sitta och fika och träna max 45 min per hund och vecka, så jag lägger en massa tid på att ha kul ihop med mina hundar.

Att gå ner och bara busa med dem, att leka, lära dem trix och mysa, samt vara mycket ute med

dem i skogen.

Allt detta tror jag ger ett stort mervärde i träningen, det är så relations- och samarbetsstärkande så då behöver man inte träna så intensivt för att komma framåt. Visst, la jag lite mer tid på den rena träningen eller hade lite färre hundar så skulle det gå snabbare uppåt men det spelar mig ingen roll. Det är glädjen i att samarbeta och ha kul ihop med mina hundar som räknas, tävlingsbiten är bara gräddes på moset.

Det har dock tagit mig lång tid att komma till den insikten och jag har fått arbeta mycket hårt med mig själv för det. Min prestationsångest har ställt till det många gånger på tävling då Ares är en så pass förig hund att det krävs att matte är i balans för att det ska fungera. Men när jag klarar av att hantera mig själv så är det en oerhörd känsla att gå in på planen och ha kul med min härligt följsamma ögonsten, i somras lyckades vi med att få en 10 i fria följet i klass III, så stolt har jag aldrig vart i hela mitt liv och det är ett minne som kommer sitta kvar under mycket lång tid.

Är förövrigt specialist på att råka ut för oförutsedda händelser som ställer till det på tävling. Exempelvis kom det en gång i en tvåa plötsligt en katt och sprang nästan på hunden vid rutan för något år sen, en annan gång hade han satt en korvbit i halsen och stannade upp för att spy mitt i fria följet (sabotage för övriga tävlande kan man kanske kalla det).

Men det mest pinsamma jag vart med om var ändå när jag på en tävling var

något otydlig i starten av fria följet. Har ett rätt bra fritt följ och är ganska självsäker i just det momentet så jag brukar bara gå på, men denna gång märkte jag att hunden inte var med mig så jag vänder mig om. Då kryper Ares efter mig! Jag säger "Fot" igen med det enda resultatet att han bara kryper på än snabbare, vid detta lag har alla ifrån publik till TL och domare börjat gapskratta åt oss och jag känner hur mina kinder blir rödare och rödare. Till slut fick jag i alla fall upp hunden och om jag inte missminner mig så vann vi klassen trots denna miss.

Sikte på elitklass

Nu under hösten har träningen med Ares mest handlat om att slipa till det sista inför elitstart i lydnaden ihop med en hel del spårande och uppletande för att kunna fortsätta uppåt även i brukset. Ett tag hade jag problem med platsen och när jag väl fick ordning på det drog jag på mig en segdragen fotskada så jag har inte kunnat spåra ordentligt på ett och ett halvt år men nu är det bra igen och vi håller på för fullt med att träna upp spårkonditionen för att starta lägre till våren. Klarar han det är han för övrigt även Such då han är en

snygg pojke också och har haft relativt stora framgångar i ringarna med som bäst BIGplacering på Officiella SBK utställningar samt flertalet BIR och BIM för bland annat rasspecialister. Elitlydnad kommer vi förhoppningsvis att starta någon gång under vintern och nästa delmål är ett SLCH.

Vem vet vad som händer sen, drömmålet är såklart att lyckas kvala in till Lydnads-SM med honom, sikta mot stjärnorna så kanske man i alla fall när trädtopparna skulle man ju kunna kalla det för. Framtiden får väl utvisa om vi lyckas, annars blir det kanske med en annan collie. För även om jag nu för tiden även har en Schäfer så ligger ändå collien som ras mig närmast hjärtat och jag kan inte tänka mig att vara utan collie och kommer fortsätta med rasen och då självfallet även att träna och tävla. Men även om jag tycker det är väldigt kul både att tävla och ställa ut så är självfallet Ares ändå i

första hand min bästa vän och familjehund. Det var lite om mig och min colliepojke Ares.

Ha nu en riktigt GOD JUL & ett Gott och framgångsrikt nytt år alla collievänner!

Hälsningar

Angelica, Ares, Eros, Freja & Lawa

"Som nybliven mamma är jag noga med vad jag äter."

Med Meat & Biscuit är Magnusson Petfood ensamma om ett ugnsbakat torrfoder där köttet uteslutande är färskt. Och där det inte ingår något köttmjöl. Magnusson Meat & Biscuit är en foderserie som passar lika bra för valpar som vuxna hundar.

**46 %
FÄRSKT KÖTT**

Anledningen till att Meat & Biscuit är så uppskattat av våra kunder är att vi långsamt ugnsbakar bl a färskt svenskt kött, färska ägg, kallpressad rapsolja och färska morötter. Resultatet är ett foder av bästa tänkbara kvalitet, nyttigare och godare hundmat helt enkelt. Inte minst viktigt för små hundar med stora drömmar. Läs mer på www.hundmat.com

Magnusson Petfood AB, Håbolund, 197 93 Bro, 08 582 442 00, magnusson@hundmat.com, www.hundmat.com